

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/76/2018
Identifikačné číslo spisu: 5314209697
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5314209697.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ L. Ď., bytom Z. S. Z. XXX, 2/ Z. Q., bytom Ž., P. XXXX/X, 3/ X. S., bytom Z. S. Z. XXXX, 4/ F. N., bytom X., F. XX, zastúpenej Ing. Dušanom Ďurajom, bytom X. X, 5/ X.. E. Z., bytom Z. S. Z. XXXX, 6/ E.. F. Š., bytom Z. S. Z., X. X. XXXX, 7/ O. W., bytom Z. S. Z. XXXX, 8/ A. C., bytom Z. S. X., V. XXXX/XX, 9/ L. Ď., bytom Z. S. Z., X. XXX, 10/ W. Ď., bytom Z. S. Z., X. XXX, 11/ Ľ. Ď., bytom Z. S. Z., X. XXX, 12/ X. W., bytom Z. S. Z. XXX, 13/ X. Ď., bytom Q. X, Q. XXX/XX, Č. R., 14/ Q. Ď., bytom Q. XX, A. XXX/XX, Č. R., 15/ V. Ď., bytom Z. S. Z., C. XXX, 16/ L. Ď., bytom Č. - Y. A., V. XXX/XX, 17/ X.. X. Z., bytom Č. - Y. A., V. XXX/XX, 18/ V. Ď., bytom Č. - Y. A., J. XXX/XX, 19a/ A. Š., bytom Z. S. Z. XXXX, 19b/ X. Č., bytom Č., X.. R.. Š. XXXX, 19c/ U. Š., bytom Z. S. Z., C. XXXX, 19d/ O. X., bytom M. - R., R. XXXX/XXX, (žalobcovia 19a/ až 19d/ ako právni nástupcovia po zomrelom pôvodnom žalobcovi 19/ D. Š., naposledy bytom Z.Á. S. Z., C. XXXX), 20/ A. H., bytom J.L. XXXX, žalobcovia 1/, 2/, 3/, 5/, 6/, 19a/, 19b/, 19c/, 20/ zastúpení JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou so sídlom v Martine, Kollárova 35, proti žalovanej X.. Z. F., bytom M., A. XXX/XX, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO: 36 436 640, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 252/2014, o dovolaní žalobcov 1/, 2/, 3/ a 20/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. júla 2017 sp. zn. 10 Co 58/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má voči žalobcom 1/, 2/, 3/ a 20/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 23. júna 2016 č. k. 4 C 252/2014-251 zamietol žalobu žalobcov o určenie, že N. Š., narodený XX. U. XXXX, zomrel XX. X. XXXX, naposledy bytom Z. S. Z. XXX, a F. Š., narodená XX. U. XXXX, zomrela XX. D. XXXX, naposledy bytom Z. S. Z. XXX, sú podielovými spoluvlastníkmi špecifikovaných nehnuteľností

(pozemkov) v príslušných spoluvlastníckych podieloch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“, účinného do 30. júna 2016). Aktuálne totiž neexistuje ideálne spoluvlastníctvo k príslušným EKN pozemkom/parcelám (PKN č. 5108, 5083), keďže toto bolo fakticky zrušené (a vyporiadané) delbou a zámenami v minulosti, resp. do roku 1950 (v zmysle rozhodnutia č. 911/1932 úradnej zbierky rozhodnutí bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky uverejneného v zbierke IV), ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, okrem iného z výpovedí aj samotných niektorých žalobcov (X. S., rod. Š.Y., O. W., rod. Ď.). Súčasne poukázal na konanie vedené pod sp. zn. 5 C 337/1990 a v ňom vydaný rozsudok zo dňa 20. augusta 1990, právoplatný dňa 7. októbra 1990, v zmysle ktorého bola preukázaná delba jedného z PKN pozemkov/parciel (5180). Účastníkmi označeného konania boli všetci zapísaní spoluvlastníci tohto PKN pozemku/parcely, včítane právnych predchodcov žalobcov, pričom nebolo tvrdené, že nedošlo k zrušeniu spoluvlastníctva a k reálnej delbe; práve naopak. Obdobne z pripojeného spisu sp. zn. N 370/2012 - osvedčenie pre W. R., rod. F., k reálne vydeleným nehnuteľnostiam tvoriacim predmet sporu, ktoré menovaná neskôr previedla na žalovanú, je zrejmé, že jej dali vyhlásenia o rešpektovaní vlastníctva viaceré osoby, vrátane niektorých žalobcov (resp. ich právnych predchodcov). Bola tak vyvrátená záväznosť zápisov týkajúcich sa ideálneho spoluvlastníctva k označeným pozemkom/parcelám. Za opísanej situácie by bol daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k reálne vydeleným nehnuteľnostiam, čo však nebolo predmetom konania. Inými slovami dôvodil, že nemožno si nárokovať podiely v zmysle zápisov v pozemkovej knihe k pozemkom s CKN parcelným číslom, ktoré sú výsledkom zrušenia spoluvlastníctva, resp. výsledkom delby a zámeny.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. júla 2017 sp. zn. 10 Co 58/2017 rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo veci samej dôvodil, že procesným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby (§ 80 písm. c/ O.s.p. účinného v čase rozhodovania okresného súdu, resp. § 137 písm. c/ aktuálne účinného CSP) je existencia naliehavého právneho záujmu. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je v súdnej veci naplnená požiadavka danosti naliehavého právneho záujmu na požadovanom petite už z toho dôvodu, že sa ním žalobcovia domáhajú určenia vlastníckeho práva v prospech zomrelých/nežijúcich osôb. Takýto výrok by totiž nebol vykonateľný pre jeho nespôsobilosť zápisu do evidencie katastra nehnuteľností. Neobstojí v tejto spojitosti ani argumentácia žalobcov, že by dotknuté nehnuteľnosti boli „následne prededené“, nakoľko obsahom požadovaného petitu nie je určenie do dedičstva. Nadväzne, pri konštatovaní nedostatku zákonnej procesnej požiadavky v podobe naliehavého právneho záujmu považoval z hľadiska procesnej ekonómie ďalšie (odvolacie) úvahy a argumenty za bezpredmetné, nadbytočné. Odhliadnuc od záveru konštatovaného v predchádzajúcom bode (nad bezprostredne nevyhnutný rámec), správnym je i určujúci úsudok (a tomu predchádzajúce hodnotenie výpovedí) formulovaný okresným súdom, v zmysle ktorého (úsudku) ideálne spoluvlastníctvo nemôže existovať k parcelám/pozemkom, ktoré (už) sú výsledkom reálnej delby. Tieto sú totiž (v dôsledku reálnej delby) predmetom výlučného vlastníctva (toho-ktorého z bývalých podielových spoluvlastníkov). Predmetný záver okresného súdu o reálnej delbe vykonanej pred r. 1950 je podložený konzistentnou argumentáciou a nesúhlas odvolateľov so „spochybňovaním zápisov v pozemkovoknižných vložkách“ preto nie je spôsobilý (ho) vyvrátiť. Dodal, že opodstatneným je preto v danej spojitosti aj odkaz na rozhodnutie č. 911/1932 úradnej zbierky rozhodnutí bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky. Nemožno zároveň zo strany odvolacieho súdu prehliadnuť určitú mieru nejasnosti/zmätočnosti v stanoviskách žalobcov, ktorí nedokázali jednoznačne stotožniť (zápisnica z pojednávania konaného dňa 23. júna 2016), či pozemok, cez ktorý sa fakticky - v zmysle prezentovaných skutkových tvrdení - domáhali prechodu, je tým pozemkom, ktorí vymedzili ako predmet konania. Ako tiež správne v priebehu konania naznačil okresný súd, podstatná časť argumentácie žalobcov (vrátane odvolacej) smerovala k popretiu vlastníckeho práva žalovanej a hoci ide o vecne súvisiace tvrdenia, k podstate nároku - ako ho sami vymedzili petitom v návrhu na zmenu žaloby zo dňa 27. marca 2015 (t. j. že ich právní predchodcovia sú vlastníkami namiesto pôvodného petitu, že žalobkyňa 1/ je vlastníčkou) - žalobcovia opomenuli uviesť korešpondujúce skutkové tvrdenia (predovšetkým) o právnom titule nadobudnutia vlastníctva týmito osobami (ich právnymi

predchodcami). Napokon, odvolatelia bližšie nešpecifikujú, v čom mala spočívať nesprávnosť postupu okresného súdu v súvislosti s predmetnou zmenou žaloby. Zhrnúc opísané odvolací súd pristúpil k potvrdeniu meritórneho výroku napadnutého rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote dovolanie žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 20/ (ďalej aj „dovolatelia“ alebo „žalobcovia“). Prípustnosť dovolania odôvodnili § 420 písm. f/ CSP, a síce, že súdy oboch inštancií nesprávnym procesným postupom znemožnili žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietali, že súdy oboch inštancií neprihliadli na skutočnosť, že vlastnícke právo vyplýva zo zápisov uvedených v pozemkovoknižnom stave a tiež, že žalobcovia preukázali vlastnícke právo predložením množstva listinných dôkazov. Odvolací súd sa nevysporiadal s tvrdením žalobcov, že žalovaná nepreukázala, akým spôsobom a kedy nadobudli jej právni predchodcovia vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na predmetných nehnuteľnostiach, nevysporiadal sa ani s tvrdením žalobcov, že notárskou zápisnicou N 370/2012 spísanou notárom JUDr. Andrejom Kubaščikom dňa 28. decembra 2012 došlo k neoprávnenému zásahu do vlastníckych práv na podieloch vo vlastníctve poručiteľov N. a F. Š.. Nesúhlasili s názorom odvolacieho súdu, že nebola naplnená požiadavka danosti naliehavého právneho záujmu. Taktiež namietali závery súdov, že ideálne spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam bolo zrušené deľbou ešte pred rokom 1950. Podľa názoru dovolateľov súdy neprihliadli na tvrdenia a dôkazy žalobcov, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Žiadali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovala dovolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ a 20/ odmietnuť, alternatívne zamietnuť. Uviedla, že dovolatelia výslovne opierajú dôvod dovolania o § 420 písm. f/ CSP, ale uvádzajú aj nesúhlas s právnym posúdením. Dovolatelia namietajú nesprávne vyhodnotenie dokazovania, ktoré ale nie je dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu a zakladajúcim prípustnosť dovolania. Dodala, že dovolatelia bližšie nešpecifikujú porušenie ich procesného práva, a tým podané dovolanie nie je zdôvodnené spôsobom vymedzeným v § 431 až 435 CSP. Nad rámec dôvodov zmätočnosti v dovolaní badať i nesúhlas s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý však žalovaná považuje za správny a poukazuje na nemožnosť jeho namietania spôsobom, ako to urobili dovolatelia v dovolaní.

5. Žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 20/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k ich dovolaniu zotrvali na svojich názoroch ohľadne nesprávneho vyhodnotenia dôkazov i právneho posúdenia veci.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ a 20/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti

ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade dovolatelia, žalobcovia 1/, 2/, 3/ a 20/, prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Dovolatelia namietajú, že súdy oboch inštancií nevzali do úvahy tvrdenia a dôkazy predložené žalobcami. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania,

ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

15. Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k porušeniu práva na spravodlivý proces. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 12/2015, 4 Cdo 191/2011, 5 Cdo 43/2013, 6 Cdo 95/2012, 7 Cdo 179/2014, 8 Cdo 346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie strane sporu. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia (§ 420 písm. f/ CSP).

16. K dovolacej argumentácii, resp. polemike o nesprávnom právnom posúdení dovolateľov najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

17. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ a 20/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

18. Rozhodnutie o náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.